

Тогава се сътихъ за брѣмбара. Повикахъ го. Той е ученъ — веднага разбра всичко. Хората се подписвали на кората ти за споменъ.

* * *

Било есенъ. Листата на върбата започнали да жълтѣятъ.

Една нощъ завалѣло дъждъ, а сетне се извилъ студень вѣ-
търъ и го пресѣкло на снѣгъ. Едритѣ листа на върбата се из-
мокрили и натрупали съ снѣгъ. До сутринята тѣ толкова на-
тежали, че слабитѣ клоне на върбата се превили и потопили въ
рѣката. Нѣкои се изпочупили.

Нея нощъ върбата съзнала грѣха си.

— Колко хубаво бѣ, когато бѣхъ една обикновена върба, —
казала тя. О, какъвъ голѣмъ грѣхъ направихъ!

И започнала да се моли Богу да ѝ прости.

А на сутринята, когато дошла богомолката да се помоли
върху подбеловия листъ, върбата я замолила да се помоли и за
нея. Дълго се молила богомолката. Молила се и грѣшната върба.

А на четвъртия день върбата осъмнала съ нѣкогашнитѣ си
остри и леки листа. Но клонетѣ и останали да висятъ. Тѣхъ
Богъ благословилъ да останатъ така, за да напомнятъ грѣха ѝ.

Тази върба хората отсетне нарекли плачуща върба.

Е. Кювлиевъ.

Търговецъ на розово масло.

Исторически разказъ.

Предъ хана на Петко Ганинъ спрѣ хубава талига, майстор-
ски изписана съ цвѣтчета и птички, теглена отъ два охранени
дорести коня. Отъ талигата слѣзе единъ младъ човѣкъ, облѣченъ
по последна мода, въ хубави европейски дрехи и съ алень фесъ.
Пътникътъ извади изъ джеба си плетена съ маниста кесия, отброи
нѣколко монети и тихо заприказва съ коларя.

Въ кафенето на Петко Ганинъ се събираха първенцитѣ на
Казанлъкъ. Тамъ се отбиваха всички търговци сутринъ, преди да
отворятъ дюкянитѣ си, за да пиятъ по едно кафе и да научатъ
новинитѣ; тамъ идваха и представителитѣ на официалната власть,
сиречъ чорбаджиитѣ и турчинътъ каймакаминъ, за да разсжда-
ватъ върху политиката и да спорятъ по важнитѣ държавни ра-
боти.

Съ една дума, кафенето на Петко Ганинъ бѣше центъръ
на обществения животъ въ Казанлъкъ, единствено мѣсто, кжде-
то можеха да се видятъ всички видни казанлъчени и, пиейки ка-